Ta dokument je mišljen zgolj kot dokumentacijsko orodje in institucije za njegovo vsebino ne prevzemajo nobene odgovornosti

►B ►M1 **DELEGIRANI SKLEP KOMISIJE (EU) 2015/2290**

z dne 5. junija 2015

o začasni enakovrednosti solventnostnih režimov, ki veljajo v Avstraliji, Braziliji, Kanadi, Mehiki ter Združenih državah Amerike in ki se uporabljajo za zavarovalnice in pozavarovalnice s sedežem v navedenih državah ◄

(UL L 323, 9.12.2015, str. 22)

spremenjen z:

		Uradni list		
		št.	stran	datum
►M1	Delegirani sklep Komisije (EU) 2016/309 z dne 26. novembra 2015	L 58	50	4.3.2016

popravljena z:

►C1 Popravek, UL L 328, 12.12.2015, str. 126 (2015/2290)

▼B

▼M1

DELEGIRANI SKLEP KOMISIJE (EU) 2015/2290

z dne 5. junija 2015

o začasni enakovrednosti solventnostnih režimov, ki veljajo v Avstraliji, Braziliji, Kanadi, Mehiki ter Združenih državah Amerike in ki se uporabljajo za zavarovalnice in pozavarovalnice s sedežem v navedenih državah

▼B

EVROPSKA KOMISIJA JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije,

ob upoštevanju Direktive 2009/138/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti zavarovanja in pozavarovanja (Solventnost II) ([1]) ter zlasti člena 227(5) Direktive,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Direktiva 2009/138/ES vzpostavlja bonitetni režim, ki temelji na tveganju, za zavarovalnice in pozavarovalnice v Evropski uniji. Direktiva 2009/138/ES se bo za zavarovatelje in pozavarovatelje v Uniji začela v celoti uporabljati 1. januarja 2016. Čeprav se bo Direktiva 2009/138/ES v celoti uporabljala od 1. januarja 2016, lahko Komisija na podlagi člena 311 Direktive 2009/138/ES že zdaj sprejme ta delegirani sklep.

(2) Člen 227 Direktive 2009/138/ES se nanaša na enakovrednost zavarovateljev iz tretjih držav, ki so del skupin s sedežem v Uniji. Pozitivna ugotovitev glede enakovrednosti v skladu s členom 227 Direktive 2009/138/ES z delegiranim aktom Komisije takšnim skupinam omogoča, da v primeru uporabe metode odbitkov in združevanja kot metode konsolidacije za skupinsko poročanje namesto izračuna na podlagi Direktive 2009/138/ES za izračun zahtevane solventnosti skupine in primernih lastnih sredstev upoštevajo izračun kapitalskih zahtev in razpoložljivega kapitala po pravilih tretje države.

(3) Člen 227(5) Direktive 2009/138/ES predvideva ugotovitev začasne enakovrednosti za določeno obdobje za tretje države, v katerih solventnostni režim izpolnjuje določena merila. Ugotovitev začasne enakovrednosti velja za obdobje 10 let z možnostjo podaljšanja.

(4) Evropski organ za zavarovanja in poklicne pokojnine je Komisiji svetoval v skladu s členom 33(2) Uredbe (EU) št. 1094/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ([2]) in tako prispeval k oceni

([1]) UL L 335, 17.12.2009, str. 1.

([2]) Uredba (EU) št. 1094/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski organ za zavarovanja in poklicne pokojnine) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/79/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 48).

▼B

tretjih držav v skladu s členom 227(5) Direktive 2009/138/ES ([1]). Za Združene države Amerike glavni okvir za medsebojno izmenjavo informacij, ki je pripeljal do zaključka, doseženega v tem sklepu, predstavlja dialog o zavarovanju, ki se je začel leta 2012 z namenom doseganja medsebojnega razumevanja ustreznih zavarovalniških regulativnih in nadzornih režimov.

(5) V Avstraliji kapitalski standardi za življenjska in splošna zavarovanja (General insurance Prudential Standard (GPS) 110: Capital Adequacy ter Life Insurance Prudential Standards (LPS) 110: Capital Adequcy) zahtevajo, da zavarovatelji izračunajo kapitalske zahteve za zavarovalno tveganje, tveganje koncentracije zavarovanja, tveganje sredstev, tveganje koncentracije sredstev, operativno tveganje in tako imenovani učinek razpršenosti (aggregation benefit). Uporablja se pristop skupne bilance stanja. Velja minimalna kapitalska zahteva (Prudential Capital Requirement – PCR); poleg tega mora zavarovatelj vzpostaviti postopek notranje ocene kapitalske ustreznosti, s katerim določi ukrepe za popravek padca kapitala ob upoštevanju določenih vrednosti nad PCR. Neživljenjski zavarovatelji lahko uporabljajo notranje modele, ki jih mora odobriti avstralski organ za bonitetno ureditev (Australian Prudential Regulation Authority – APRA). Standarda GPS 220 in LPS 220 (obvladovanje tveganj) zahtevata oblikovanje okvira za obvladovanje tveganj, ki mora vključevati vsaj strategijo obvladovanja tveganj, ki opisuje politike obvladovanja tveganj, postopke, naloge vodstvenega osebja in notranji nadzor. Zavarovatelji morajo organu APRA poročati glede solventnosti, finančnega položaja, finančnih rezultatov, naložb, sredstev in koncentracij sredstev, podatkov o premijah in zahtevkih, obveznosti iz polic in zunajbilančnih izpostavljenosti. V skladu z zakonom o gospodarskih družbah iz leta 2001 morajo podjetja pripraviti in vložiti letno računovodsko poročilo pri avstralski komisiji za vrednostne papirje in naložbe. Za življenjske zavarovatelje, neživljenjske zavarovatelje in zavarovalniške skupine obstajajo dodatne obveznosti razkritja v zvezi z upravljanjem kapitala in kapitalsko ustreznostjo. Organ APRA lahko informacije deli z drugimi finančnimi nadzorniki; je podpisnik večstranskega memoranduma o posvetovanju, sodelovanju in izmenjavi informacij Mednarodnega združenja zavarovalniških nadzornikov (IAIS MMoU) in ima sklenjene memorandume o posvetovanju, sodelovanju in izmenjavi informacij s tujimi nadzorniki (vključno z več nadzorniki iz Unije). Organ APRA je samostojno odgovoren za bonitetno ureditev in nadzor zavarovateljev; samo

([1]) Ocena EIOPA o enakovrednosti Brazilije, 10. marec 2015.
Ocena EIOPA o enakovrednosti Bermudov, 9. marec 2015.
Ocena EIOPA o enakovrednosti Kanade, 28. januar 2015.
Ocena EIOPA o enakovrednosti Avstralije, 16. julij 2013.
Ocena EIOPA o enakovrednosti Mehike, 16. julij 2013.

▼B

APRA lahko subjektu dovoli nadaljevanje zavarovalniške dejavnosti v Avstraliji. Organ APRA je pooblaščen za izdajanje bonitetnih standardov, ki imajo veljavnost zakonov. Sedanji ali nekdanji uslužbenci organa APRA ne smejo razkriti zaupnih informacij, pridobljenih med opravljanjem nalog ali v okviru opravljane funkcije, saj je to po zakonu kaznivo. Razkrivanje informacij sodiščem je strogo omejeno.

(6) Na Bermudih zakon o zavarovanju določa dve kapitalski zahtevi za zavarovatelje, ki niso lastne zavarovalnice ([1]): minimalni kapital (Minimum Solvency Margin – MSM) in okrepljeno kapitalsko zahtevo (Enhanced Capital Requirement – ECR), ki veljata za komercialne življenjske in neživljenjske zavarovatelje. ECR se določa na podlagi ustreznega osnovnega zahtevanega solventnostnega kapitala v skladu s standardno formulo ali notranjega kapitalskega modela, ki ga je odobril zavarovatelj, če je ECR vsaj enaka zavarovateljevemu MSM. Osnovni zahtevani solventnostni kapital pokriva naslednja tveganja: kreditno tveganje, tveganje spremembe kreditnih pribitkov, tržno tveganje, tveganje premije, tveganje rezervacij, obrestno tveganje, tveganje katastrofe in operativno tveganje. Ciljna raven kapitala v višini 120 % ECR se uporablja kot prag solventnosti za zgodnje opozarjanje. Pravila o sprejemljivem kapitalu se za različne kategorije zavarovateljev razlikujejo. Zakon o zavarovanju vključuje tudi določbe o obveznostih poročanja podjetij v zvezi z njihovo solventnostjo. Bermudski monetarni organ (Bermuda Monetary Authority – BMA) je neodvisen regulativni in nadzorni organ. Večina bermudskih zavarovateljev mora pripraviti dodatne računovodske izkaze v skladu z mednarodnimi standardi računovodskega poročanja; sicer lahko zavarovatelji uporabljajo splošno sprejeta računovodska načela, ki jih je priznal organ BMA. Zavarovatelji morajo objaviti računovodske izkaze, ki vsebujejo kvantitativne in kvalitativne informacije. Organ BMA lahko sklepa pogodbe in izmenjuje informacije s tujimi nadzornimi organi; je podpisnik večstranskega memoranduma o posvetovanju, sodelovanju in izmenjavi informacij Mednarodnega združenja zavarovalniških nadzornikov. Organ BMA zavezuje zakon o varovanju zaupnosti, ki zahteva, da uradniki organa BMA zaupno obravnavajo vse pridobljene informacije o poslovanju ali zadevah nadziranih finančnih institucij ali o osebah, ki obravnavajo te informacije.

(7) V Braziliji odlok o zavarovalništvu – zakon št. 73/1966 določa, da zavarovatelji za jamstvo vseh svojih obveznosti vzpostavijo zavarovalno-tehnične rezervacije, posebne sklade in rezervacije

([1]) Zakon o zavarovalništvu vzpostavlja različne kategorije zavarovateljev, za katera veljajo različna pravila. Lastne zavarovalnice so posebna kategorija zavarovalnic, ki ni bila vključena v oceno EIOPA in jih ta akt ne zajema.

▼B

v skladu z merili, ki jih določa Nacionalni svet za zasebno zavarovanje (CNSP). V skladu z resolucijo CNSP 316 je minimalni zahtevani kapital enak temeljnemu kapitalu ali tveganemu kapitalu, odvisno od tega, kateri izmed njiju je višji. Temeljni kapital je fiksen znesek, povezan z obliko subjekta in regijami, v katerih ima subjekt dovoljenje za poslovanje, ter s tveganim kapitalom, ki je vsota kapitalskih zahtev za zavarovalno, kreditno, operativno in tržno tveganje. Za večino zavarovateljev je tvegani kapital višji od temeljnega kapitala in tako predstavlja minimalni zahtevani kapital. Resolucija CNSP 3162/2014 določa pravila za uporabo notranjega modela kot alternative standardni formuli za izračun minimalnega zahtevanega kapitala. Pri tem se uporabljajo minimalne zahteve glede korporativnega upravljanja. Zavarovatelji morajo imeti notranji nadzor nad svojimi dejavnostmi, informacijskimi sistemi in skladnostjo s pravnimi zahtevami. Odgovorni organ za nadzor brazilske zavarovalniške panoge je Superintendência de Seguros Privados (SUSEP). SUSEP deluje v okviru ministrstva za finance kot organ za izvrševanje predpisov, ki jih določa CNSP. Njegov upravni svet ima neodvisno pristojnost za določanje splošnih politik SUSEP za predpise in skladnost z resolucijami CNSP na področjih v njegovi pristojnosti. Zavarovatelji morajo SUSEP mesečno posredovati podatke o kapitalu, sredstvih, obveznostih, prihodkih in odhodkih, četrtletno pa podrobnosti o poslovanju, bilanco stanja in izkaz poslovnega izida. Zavarovatelji morajo objaviti svoje računovodske izkaze, ki vsebujejo kvantitativne in kvalitativne informacije. SUSEP lahko sklepa pogodbe in izmenjuje informacije s tujimi nadzornimi organi; je podpisnik večstranskega memoranduma o posvetovanju, sodelovanju in izmenjavi informacij Mednarodnega združenja zavarovalniških nadzornikov. Informacije se lahko uporabljajo samo za nadzor v okviru nadzornih funkcij SUSEP. Poleg tega se lahko informacije, pridobljene od drugih organov, uporabljajo samo za namene iz posamezne zahteve. Sedanje in nekdanje uslužbence SUSEP zakonsko zavezujejo pravila o zaupnosti.

(8) V Kanadi zakon o zavarovalnicah zavezuje zavarovatelje, da ohranjajo zadosten kapital. Smernice, ki jih je objavil urad nadzornika finančnih institucij (Office of the Superintendent of Financial Institutions – OSFI), določajo natančnejše standarde. Veljavni kapitalski zahtevi za zavarovatelje sta zahteva o minimalnem stalnem kapitalu in presežku (Minimum Continuing Capital and Surplus Requirement – MCCSR) za življenjske zavarovatelje in preskus minimalnega kapitala (Minimum Capital Test – MCT) za neživljenjske zavarovatelje. MCCSR in MCT obravnavata tveganja, povezana s sredstvi in obveznostmi v bilančnih in zunajbilančnih postavkah. Neživljenjski zavarovatelji morajo posedovati presežni kapital v višini 100 % MCT, življenjski zavarovatelji pa presežni kapital v višini 120 % MCCSR. Če te mejne vrednosti niso dosežene, zavarovatelji ne smejo poslovati. Poleg teh zahtev obstaja nadzorna raven ciljnega kapitala v višini 150 % MCT za neživljenjske zavarovatelje oziroma MCCSR za

▼B

življenjske zavarovatelje. Kapitalske zahteve se izračunajo po standardni formuli; uporaba notranjih modelov je dovoljena le v zelo omejenih primerih. Zavarovatelji morajo vzpostaviti tudi notranji ciljni količnik kapitalske ustreznosti, ki temelji na lastni oceni tveganj in solventnosti, vključno z nepredpisanimi obremenitvenimi testi, ki upoštevajo posebnosti zavarovatelja. OSFI, kanadski zavarovalniški nadzornik, je neodvisna zvezna agencija s samostojnim financiranjem. Vsak regulirani zavarovatelj mora uradu OFSI predložiti revidirane letne računovodske izkaze in dodatne informacije skupaj s poročilom revizorja, poročilom imenovanega aktuarja, poročilom o dinamičnem preskušanju kapitalske ustreznosti s povzetkom rezultatov različnih obremenitvenih testov in četrtletna poročila o kapitalskem položaju. Zavarovatelji morajo pripraviti in na zahtevo dati na razpolago letno lastno oceno tveganj in solventnosti, ki določa notranji ciljni količnik kapitalske ustreznosti. OSFI lahko sklepa pogodbe in izmenjuje informacije s tujimi nadzornimi organi; julija 2012 je podpisal večstranski memorandum o posvetovanju, sodelovanju in izmenjavi informacij Mednarodnega združenja zavarovalniških nadzornikov. OSFI zavezuje zakon o varovanju zaupnosti, ki zahteva, da uradniki OSFI zaupno obravnavajo vse pridobljene informacije o poslovanju ali zadevah nadziranih finančnih institucij ali o osebah, ki obravnavajo te informacije.

(9) Zakon, ki določa revidiran bonitetni okvir za zavarovanje (Ley de Instituciones de Seguros y de Fianzas – LISF), je v Mehiki začel veljati 4. aprila 2015. Po zakonu LISF se uporablja zahtevani solventnostni kapital, ki zajema zavarovalna tveganja, finančna tveganja in tveganja nasprotne stranke. Obremenitveni testi potekajo vsaj enkrat letno (dinamično preverjanje solventnosti). Mehiški režim za izračun zahtevanega solventnostnega kapitala dovoljuje uporabo standardne formule ali notranjega modela. Odgovorni organ za nadzor življenjskih in neživljenjskih zavarovateljev v Mehiki je Comisión Nacional de Seguros y Fianzas (CNSF). Ta ima pooblastila za izdajo ali odvzem licence zavarovalnicam in vsaj enkrat letno izvaja obremenitvene teste. Zavarovatelji morajo CNSF vsaj četrtletno sporočati podatke o svoji organizaciji, poslovanju, računovodstvu, naložbah in kapitalu. Razkriti morajo tudi svoje cilje, politike in prakse za zadržanje, prenos ali zmanjšanje tveganj. Objavljati morajo tudi kvantitativne in kvalitativne informacije o svojem poslovanju, tehnični in finančni situaciji ter tveganjih. CNSF lahko sodeluje in izmenjuje informacije s tujimi nadzornimi organi, če obstaja sporazum o izmenjavi informacij; sprejetih je več takšnih sporazumov, organ CNSF je leta 2010 zaprosil tudi za pridružitev večstranskemu memorandumu o posvetovanju, sodelovanju in izmenjavi informacij Mednarodnega združenja zavarovalniških nadzornikov. Kadar med CNSF in tujim nadzornikom obstaja sporazum o

▼B

izmenjavi informacij, mora CNSF tujega nadzornika pred razkritjem informacij, ki jih je zagotovil, zaprositi za predhodno soglasje. Sedanji ali nekdanji uradniki CNSF ne smejo razkrivati zaupnih informacij; zahteve o varovanju poslovne skrivnosti so določene v nacionalni zakonodaji in kršitev teh zahtev se kaznuje.

(10) V Združenih državah Amerike sta reguliranje in nadzor zavarovalnic in pozavarovalnic urejena na ravni zveznih držav. Zavarovatelji morajo spoštovati zakone zvezne države, v kateri sklepajo pogodbe, zavarovalniški nadzor pa je v rokah neodvisnih zveznih nadzornikov, ki so podrejeni zavarovalniškim komisarjem. Zvezne zahteve kapitalske ustreznosti temeljijo na vzorčnem zakonu o kapitalskih zahtevah na podlagi tveganj Nacionalnega združenja zavarovalniških komisarjev (National Association of Insurance Commissioners – NAIC), ki so ga sprejele vse zvezne države. Standardna formula za kapitalske zahteve na podlagi tveganj zajema večino bistvenih tveganj za vsako vrsto primarnega zavarovanja (življenjsko, premoženjsko in nezgodno, zdravstveno), pri čemer dovoljuje uporabo notranjih modelov za določene produkte in module tveganja. Kapitalske zahteve na podlagi tveganj se izračunajo z uporabo faktorjev za različne postavke sredstev, premij, zahtevkov, izdatkov in rezervacij. Obstajajo štiri ravni kvantitativnih kapitalskih zahtev z različnimi nadzornimi posegi v posameznem primeru: raven ukrepanja v podjetju (Company Action Level), raven ukrepanja s strani regulatorja (Regulatory Action Level), raven pooblaščenega nadzora (Authorized Control Level) in raven obveznega nadzora (Mandatory Control Level). Režim Združenih držav Amerike predvideva lastno oceno tveganj in solventnosti za zavarovatelje, ki je primerljiva s tisto v skladu z direktivo Solventnost II. Za poročanje in preglednost obstajajo standardizirane poročevalske zahteve, ki zajemajo predvsem: poslovanje in rezultate, profil tveganja, uporabljene metode in predpostavke pri vrednotenju, kapitalske zahteve in upravljanje. Računovodski izkazi, vključno z mnenjem aktuarja in revizorjevo izjavo, so javno objavljeni. Zvezni zavarovalniški komisarji lahko izmenjujejo zaupne informacije s tujimi nadzorniki pod pogojem, da se prejemnik strinja, da bo ohranil zaupnost informacij. Lahko tudi sklepajo pogodbe, ki urejajo izmenjavo in uporabo zaupnih informacij. Med nadzorniki Unije in uradi za zavarovanje pri zveznih državah je podpisanih več memorandumov o soglasju glede izmenjave informacij; številni zvezni uradi za zavarovanje so podpisali večstranski memorandum o posvetovanju, sodelovanju in izmenjavi informacij Mednarodnega združenja zavarovalniških nadzornikov, več pa jih je nedavno zaprosilo za podpis. Zahteve glede zaupnosti, vključene v zvezno zakonodajo na podlagi vzorčnih zakonov NAIC, zagotavljajo zaupnost informacij, ki jih pridobijo zvezni nadzorniki, določajo pa tudi, da morajo nadzorniki ohraniti zaupnost informacij, prejetih od tujih nadzornikov. Za uradnike zveznih nadzornih organov veljajo obveznosti ohranjanja poslovne tajnosti po zvezni zakonodaji.

▼B

(11) Glede na te ocene bi bilo treba solventnostne režime tretjih držav, ki jih zajema ta sklep, obravnavati, kot da izpolnjujejo merila za začasno enakovrednost iz člena 227(5) Direktive 2009/138/ES, z izjemo pravil o lastnih zavarovalnicah na Bermudih, za katere velja drugačen regulativni režim.

(12) Začetno obdobje veljavnosti začasne enakovrednosti, določene s tem sklepom, bi moralo biti deset let. Komisija lahko kljub temu kadar koli izven okvira splošnih pregledov izvede poseben pregled v zvezi s posamezno tretjo državo ali ozemljem, če mora zaradi razvoja dogodkov ponovno oceniti, ali še obstaja enakovrednost, določena s tem sklepom. Komisija bi morala zato ob tehnični podpori EIOPA še naprej spremljati razvoj veljavnih režimov v tretjih državah, ki jih zajema ta sklep, in izpolnjevanje pogojev, na podlagi katerih je bil sprejet ta sklep.

(13) Direktiva 2009/138/ES se bo uporabljala od 1. januarja 2016. Začasna enakovrednost na podlagi tega sklepa bi zato prav tako morala začeti veljati na ta datum –

SPREJELA NASLEDNJI SKLEP:

▼M1

Člen 1

Solventnostni režimi, ki veljajo v Avstraliji, Braziliji, Kanadi, Mehiki in Združenih državah Amerike in ki se uporabljajo za zavarovalnice in pozavarovalnice s sedežem v navedenih državah, se štejejo kot začasno enakovredni režimu iz poglavja VI naslova I Direktive 2009/138/ES.

▼B

Člen 2

Začasna enakovrednost velja za obdobje 10 let od 1. januarja 2016.

Člen 3

Ta sklep začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.